

[Aksel Larsen.]

ningerne til lovforslagene, og der er ikke mig noget bekendt om, at der har været noget tilfælde, hvor det overhovedet havde praktisk betydning. Der antydes heller ikke i ministerens fremsættelse eller i bemærkningerne noget som helst om en praktisk trang til at gennemføre denne lovændring. Derimod tror jeg, at der kan komme en mængde besværligheder og en mængde vrøvl i alle økonomiske forhold vedrørende mindreårige, hvis man gennemfører den. Det fremgår jo af lovforslaget om ændring i retsplejeloven, at begge forældrene skal indstævnes, hver gang man skal stævne en mindreårig. Det medfører bl. a., at de, som skal udfærdige stævningen, i forvejen må søge oplyst ikke blot faderens navn og bopæl, men også om forældrene lever sammen, hvad moderen hedder, og eventuelt hvor hun bor; og hvis forældrene ikke samlever, skal stævningen forkyndes på de forskellige steder, hvor de bor. Jeg ved ikke, om dette er nogen nytte til, men jeg ved i hvert fald, at det medfører en mængde besvær. Det samme gælder de formaliteter, som overformynderiet og andre myndigheder får at gøre med; formaliteter tager tid, og det kan også blive til skade for de mindreårige, at tingene gøres så besværlige.

Selve princippet, hvorefter begge forældrene har lige ret også i denne henseende, kan man naturligvis ikke indvende noget imod, men jeg kan ikke i det, der er fremført af ministeren, eller i bemærkningerne til lovforslagene se noget som helst om, at de praktiske vanskeligheder, der bevirkede, at man i 1922 ikke gennemførte den nu foreslåede ordning, er blevet mindre, end-sige er bortvejret, i tiden siden da.

Jeg ved ikke, om man måske kunne fastsætte, at værgemålet i almindelighed som hidtil tilkommer faderen, men at det, hvor den mindreåriges forældre samlever, kan bestemmes, at værgemålet skal tilkomme dem i forening, idet en sådan bestemmelse skal kunne træffes alene derved, at moderen ved den mindreåriges værning lader tinglyse bekendtgørelse om, at værgemålet fra tinglysningens dato tilkommer forældrene i forening. Jeg indrømmer, at en sådan bestemmelse måske heller ikke får stor praktisk virkning, for spørgsmålet er, om forældrene ved, at de har denne ret, og

tager sig sammen til at foretage tinglysning. Jeg fremsætter imidlertid tanken til overvejelse. Hvis der er en vej frem her, vil man, hvor det drejer sig om mindreårige, på tinglysningskontorerne nemt kunne få konstateret, om der er truffet særbestemmelser om fælles værgemål, og hvor dette ikke er tilfældet, sparer man i hvert fald meget besvær.

Bestemmelsen om, at ægtefæller kan give hinanden fuldmagt, sparer ikke for vanskeligheder, for der må først foretages undersøgelse af, om der er givet en sådan fuldmagt eller ikke, og det er ikke givet, at almindelige mennesker ved, de har denne ret til eller mulighed for at give hinanden en sådan fuldmagt.

Ja, dels fordi det ikke foreligger oplyst, at der er noget praktisk behov for den, dels fordi vi kan se de mange praktiske vanskeligheder, der vil opstå, og som vil være stærkt virkende også for de mindreårige, har mit parti sine betænkeligheder ved at gennemføre denne i øvrigt principielt rigtige lovændring, og vi henstiller alt dette til overvejelse, inden man tager endelig stilling til lovforslagene.

Alfred Jørgensen: Når man nu med forslag til lov om ændringer i myndighedsloven søger gennemført en bestemmelse om ægtefællers ligeberettigelse, hvor det drejer sig om værgemål for mindreårigt ægtebarn, på samme måde som loven allerede nu hjemler ligestilling mellem ægtefællerne med hensyn til forældremyndighedens udøvelse, kan retsforbundet give sin principielle tilslutning til lovforslaget; deraf følger, at vi også kan støtte det lovforslag, der samtidig er til behandling om ændring i lov om rettens pleje.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker de ærede ordførere, som har givet tilslutning til de to foreliggende lovforslag.

Til det ærede medlem fru Hanne Budtz, som udtrykte undren over, at denne bestemmelse ikke kom med i 1922, kan jeg sige, at historiske undersøgelser vil vise, hvor modstanden dengang var. Derfor var det ærede medlem måske ikke helt den rette til at udtrykke forundring herover.

Det undrede mig meget, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen havde indvenden-